Radiografia del somni mundà

Milanan Das

Índex

1 -Origen del món mundà:
El procés mental humà de posar-li nom a les formacions de partícules energètiques que semblen ser estables; un error en el software mental humà?

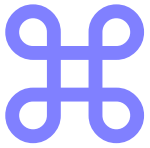
2- Nivell o manifestació terrenal:
El joc del poder terrenal: la fam, l'atracció-repulsió causada per la comprensió aparent de que l'univers està format d'individus, objectes i processos dividits.

3- L'alliberació o el despertar del somni:
Fer conscient el somni o «adonar-se» com camí cap al despertar.

Annex 1:
Recomanacions bibliogràfiques.

Annex 2:
El llibre dels humans.

Origen del món mundà

És la vida un somni?

Ho és també pels animals i les plantes?

A què es referia Calderón quan deia que la vida és somni?

De fet, la vida és un somni tan sols pels humans. Els animals i les plantes, encara que apareguin en el somni humà, no estan somniant.
Tal com deia Buda i, també, d'altres mestres il·luminats, és l'home qui està malalt i aquesta malaltia s'origina en la seva ment, tot i que no és una malaltia en el sentit habitual. Probablement, seria més precís parlar d'un «error» que es produeix en la ment. Aquest «error» el porta viure en un món irreal que és estrictament humà: *el món mundà*.

L'humà que *parla,* pateix una mena de distorsió interpretativa de la realitat. No són els seus sentits els que funcionen malament, l'error es produeix en la interpretació de la informació que els seus sentits capten.
Els humans interpreten la realitat basant-se en una creença errònia. La creença és la següent:

«L'univers està format per individus, objectes i processos aïllats que semblen tenir vida pròpia» (1)

Com ha arribat l'home a creure en l'existència d'aquests «objectes i processos aïllats»?

Jo diria -tot i que podria anar errat-, que el cultiu mil·lenari de la facultat verbal, va portar a la falsa creença o errònia interpretació de la realitat, fragmentada en «individus, objectes i processos aïllats».

L'humà, malgrat estar dotat d'un parell d'ulls per veure, està cec, donada aquesta falsa creença, que manté oblidada en l'inconscient i que dóna per certa.

Ho repeteixo: els objectes i processos aïllats que veiem en la natura són aparents. L'univers no està format per objectes, éssers individuals i processos aïllats, sinó per un munt de partícules de llum envoltades d'espai buit. Algunes d'aquestes partícules es reuneixen en una proporció més gran i fan la impressió de solidesa, per tant sembla haver-hi una separació, un objecte aparentment separat, que en realitat no hi és, donat que el que hi ha és un *contínuum* de partícules i buit.

L'univers està format d'espai buit i fugisseres partícules de llum i, una interpretació real d'aquest, requereix no tenir idees o creences preconcebudes. Si no vaig errat, tant els animals com les plantes experimenten aquesta realitat de manera correcta.

Com és possible que no interpretin igual que els humans educats?

Pel que sembla, la raó és que -animals i plantes-, no es veuen com éssers individuals separats de l'entorn, ja que no han après cap llenguatge verbal, en el que es produeix el «procés mental de posar-li nom a les coses». Aquesta creença la faciliten els noms *(2)*, ja que aquests ajuden a crear la il·lusió de l'existència d'objectes i processos aïllats. La manera humana d'entendre la vida i el món és filtrada pel llenguatge verbal (que els animals i plantes no comparteixen).
Els animals i les plantes es comuniquen perfectament de manera *no-verbal*. La seva comprensió del món no ha estat condicionada per la creença il·lusòria que tot el que

capten els seus sentits són objectes aïllats que semblen tenir vida pròpia.
Per contra, els humans, sí que utilitzem el llenguatge verbal i realitzem aquest procés mental de posar-li nom a les coses i processos i, en conseqüència, interpretem de manera distorsionada la realitat. Tal cosa ens ha portat a crear un món humà «que és un somni», una construcció mental humana. Estrictament humana.

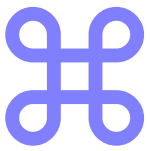
La parla és allò que ens impedeix veure la realitat tal qual és. El llenguatge verbal és representatiu i convencional. Té la particularitat de referir-se a objectes que, en realitat, no són objectes sinó partícules reunides en una major proporció que fan la impressió de formar un conjunt independent de l'entorn.
Durant l'aprenentatge de qualsevol llengua verbal -al mateix temps que aprenem paraules-, també aprenem a «al·lucinar», ja que el que veiem, a partir d'aquest moment, és una pel·lícula, un somni o interpretació «no-real». Efectivament, Al mateix temps que l'infant aprèn a vocalitzar noves paraules, també entén la visió associada als sons. Aquesta visió és «divisòria» i dibuixa un món ple d'objectes separats o individuals. A més, és una comprensió plena de prejudicis: l'ésser innocent és introduït en el món dualista que delimita allò que està bé i d'allò que no, el pecat, etc. A mesura que l'infant aprèn a parlar, va perdent la innocència i amb els anys, aquell ésser que causava tanta alegria, deixa de fer-ho. Es converteix en un ésser que creu ser un individu.
A la pràctica, ensenyar-li a parlar a un nen, és enverinar-lo (o programar-lo per tal que interpreti distorsionadament) i, això, no és amor, sinó una subtil

forma de violència, ja que la visió o percepció clara de la realitat és substituïda.

(1) El Dalai Lama en parla tot sovint d'aquesta manera d'interpretar humana.

(2) El noms i formes verbals, no són més que representacions mentals d'objectes i accions inexistents de manera separada. La descripció mitjançant la paraula limita i redueix la realitat, per tant empetiteix la visió i comprensió dels usuaris dels llenguatges verbals.

Nivell o manifestació terrenal

El joc del poder terrenal

La història de la humanitat és el reflexe d'una malaltia. Deixant de banda dates i fets concrets, observem que hi ha una pauta que es repeteix: la construcció i la destrucció. L'home crea un món artificial propi i, més endavant, el destrueix.

Els monjos lamaistes fan quelcom que representa aquest construir i destruir constant: modelen meravellosos mandales amb sorra de diferents colors i un cop acabada l'obra, l'esborren.

La història de la humanitat és també així: creació i, tot seguit, guerres devastadores o canvis climàtics que esborren el que s'ha creat prèviament. Aquest procés s'observa, durant tota la història. Els animals, ben al contrari, ni construeixen ni destrueixen res (excepte, si vols, el que masteguen o el que crien de manera molt simple i instintiva). En tot cas, hi ha una gran diferencia entre els uns i els altres, oi?

Centrem-nos una estona en la destrucció:

L'home fa mil·lennis que lluita pel control dels recursos. Davant d'aquesta realitat, podríem preguntar-nos: perquè l'humà no comparteix els recursos, generosament, en comptes de fer guerres per abastar-los?

Una de les respostes possibles és: per què creiem estar separats o ser diferents dels altres, per diversos motius com: la creença religiosa, la nacionalitat, la classe social, la raça, l'ètnia, la casta, el gènere sexual, etc. Aquesta il·lusió, acompanyada dels prejudicis que se'n deriven,

ha generat un munt de conflictes motivats, sobretot, per la fam i l'afany de control dels recursos:

1-Guerres de religió.
2-Guerres nacionals.
3-Violència de gènere.
4-Guerra de classes.
5-L'esclavitud racial i la lluita per l'alliberació.
6-Etc.

El motor de les lluites humanes és la fam i, per solucionar la voracitat pròpia, mirem de controlar els recursos, si més no, no lluitaríem si no ens veiéssim diferents.
Creure que un és diferent és el que fa que un lluiti pel control de recursos. Si els humans no contemplessin les diferències, tal com fan els animals, no hi hauria conflictes i ens veuríem com iguals i compartiríem els recursos *(3)*.

La individualitat és una concepció que es crea en cada ésser, durant l'aprenentatge d'una llengua verbal i de tota la informació afegida que es transmet junt amb aquest llenguatge *(4)*. L'ésser humà es percep com individu i aquesta falsa concepció el cega i l'indueix a veure enemics on no n'hi ha.

Perquè esclati un conflicte són necessaris els següents factors psicològics:

1- Il·lusió o creença, d'estar separat. Creure que un és un individu o col·lectiu diferent, únic, etc.

2- Voracitat, desig, fam, anhel, atracció i el seu oposat: rebuig, repulsió, aversió, hostilitat, intolerància, ràbia, etc.

El punt 1 es manifesta en la psique gràcies a l'aprenentatge d'una llengua verbal humana i la informació addicional afegida. El punt 2 es manifesta gràcies a la il·lusió de la separació i es manifesta mitjançant dos fenòmens o forces antagòniques: atracció-repulsió (yin-yang).

Segons els psicòlegs, la formació del jo està madura, aproximadament, a partir dels 7 anys. Per tant, dedueixo que, l'infant, aproximadament a partir d'aquesta edat, ja ha deixat d'interpretar la realitat de manera real. Fins llavors, durant el procés de socialització, l'ésser és progressivament obligat a entendre el món mitjançant una nova forma de descriure la realitat: la verbal.

Per què la visió condicionada pel llenguatge verbal està escindida i distanciada de la realitat?

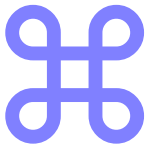
Quan la mare li ensenya al fill a dir «mare» -a més d'ensenyar a parlar-, transmet una imatge il·lusòria i egocentrista de si mateixa, que el nen no entén al principi -donat que és irreal-, i que per amor acaba entenent i acceptant sense discriminar. Tal cosa passa per què la mare creu o somnia ser un individu.
Set anys després de ser «programat» en qualsevol llengua verbal existent, l'infant deixa de ser tant innocent i pur com havia estat quan va néixer. Aviat la

seva ment li posarà noms a tot allò que capten els seus sentits. Ara ja és un humà (programat).

(3) La barreja de la «diferenciació» amb la «voracitat» és una bomba de rellotgeria que esclata quan els recursos es tornen escassos.

(4) El món és el que és i la llengua no pot descriure'l acuradament, de manera que, quan hem après a veure a través del llenguatge, ja no veiem el que és, sinó el que el llenguatge ens descriu de manera limitada. Aquest fet ens distancia de la realitat real (tot i que no ens adonem).

L'alliberació o el despertar del somni

La consciència de l'error

Despertar del somni es «adonar-se» *(5)*, en l'àmbit vivencial i no teòric, d'aquest procés mental il·lusori que tots els éssers educats i parlants patim.
Els humans ens aferrem a les coses i les persones a causa del somni en què vivim. El procés del despertar va acompanyat, del «deixar anar» aquests objectes il·lusoris que ens atrauen o que rebutgem.
Per alliberar-nos hem de ser conscients de l'atracció-repulsió que ens condiciona i fa patir, ja que ens manté «en continua tensió». L'acció voluntària i lliure de renúncia ens conduirà al re-lax i la pau.

«Deixar anar o deixar estar» és la clau de l'alliberació. La generositat i el despreniment són qualitats necessàries per ser lliure. El contrari ens porta a «lluitar pel control» i a viure en un conflicte constant.

Passos del procés de desaferrament o deixar anar:

1- Consciència de la programació mental pròpia. Consciència de l'atracció-repulsió que experimentem. Veure la voracitat/desig o i el rebuig/odi pròpis.

2- Un cop ho hem vist: abandonar, relaxar, deixar anar.

3- Llavors esdevé el re-lax i la pau.

Aquest procés de *deixar anar els objectes del desig i de l'odi*, només resultarà si som plenament conscients, si entenem que deixar anar ens guareix i si deixem anar de

veritat. Desitjar o repudiar comporta dolor, patiment. Hem de ser molt conscients d'aquest patiment i de la seva causa.
Quan som realment conscients del patiment i malestar que els objectes il·lusoris ens causen, llavors podem triar voluntàriament, «deixar-los anar». Si no hi ha prou consciència, tornarem a cercar-los i quedaríem lligats o aferrats. El dolor persistirà per què no veiem la pedra en què ensopeguem un cop rere l'altra.

El procés de «deixar anar» comporta una dissolució del nostre jo il·lusori. Quan més deixem anar, menys egocèntrics i egoistes som.

Aquest és l'ancestral camí cap a la santedat o puresa. És una via en la qual un pateix conscientment i tal cosa aporta la saviesa necessària per desaferrar-se dels objectes, els hàbits, les addiccions, els comportaments rutinaris, les relacions tòxiques i el jo il·lusori.

(5) Awareness en anglès, ser conscient, obrir els ulls, tenir la visió clara.

Annex 1

Bibliografia:

- *La vía del no apego*. Dhiravamsa. Editorial: La liebre de Marzo.

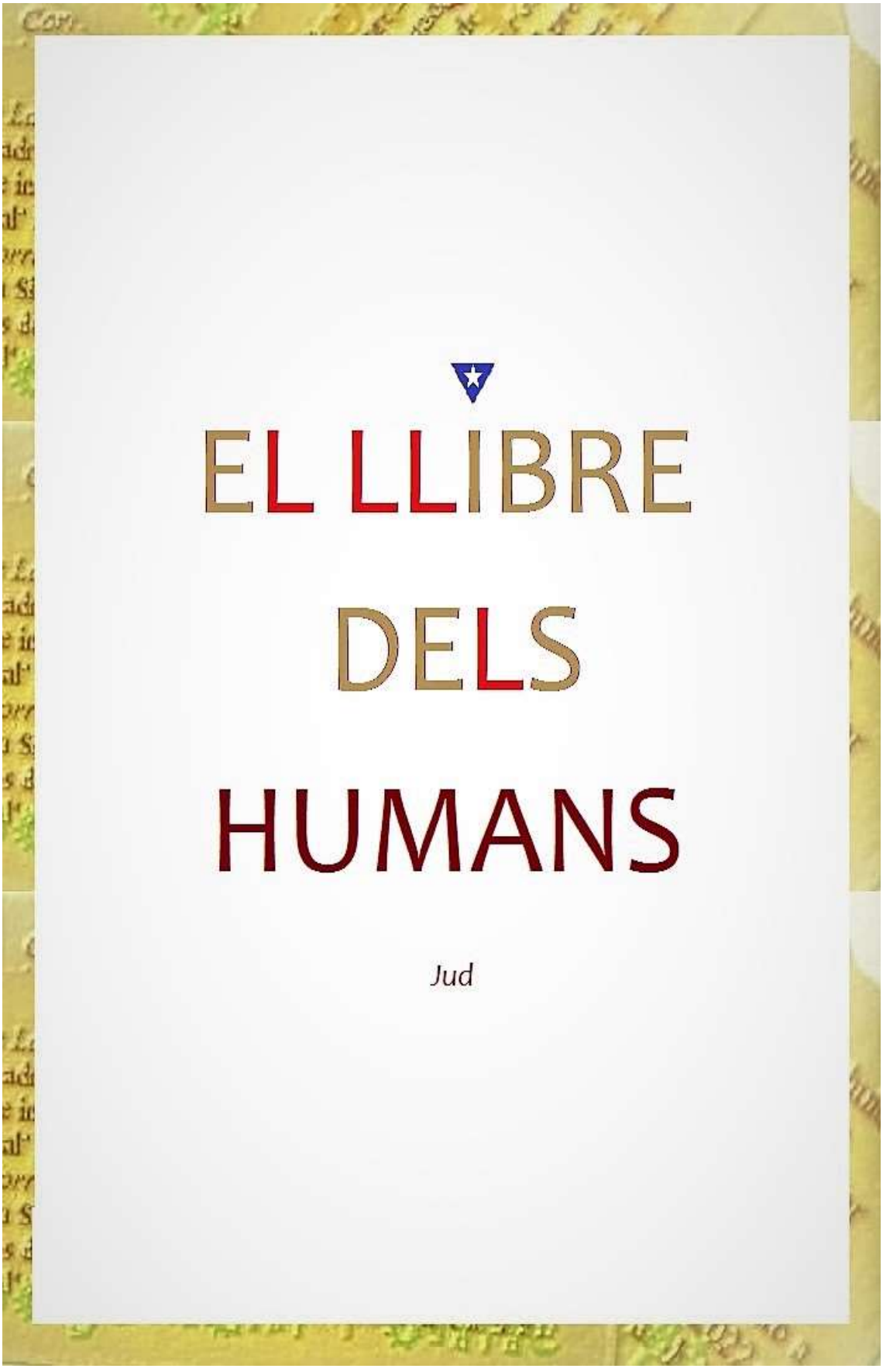
- *Meditando en el No-Ser*. Ayya Khema. Editorial: Buddhist Publication Society.

- *El llibre dels humans*. Jud. www.Lulu.com

Annex 2

El llibre dels humans

Jud

EL LLIBRE DELS HUMANS

Jud

La història de la humanitat en quatre paraules

Els historiadors (inventors d'històries) han classificat el que hi havia 1 - abans de la prehistòria, 2 - la prehistòria i 3 - la història, en tres grans divisions convencionals que, bàsicament, es caracteritzen pel següent:

1 - **Abans de la prehistòria:** els humans no utilitzen cap llengua verbal (el mateix que els animals).

2 - A la **prehistòria:** els humans utilitzen llengües verbals.

3 - A la **història:** els humans comencen a escriure el que parlen. Transformen una habilitat fonètic-verbal en un objecte: l'escriptura.

En conseqüència, com que, en realitat, no hi ha una línia real que delimiti aquest canvi evolutiu que ha experimentat l'humà, es podria descriure l'home, globalment, com **"un animal que ha desenvolupat la facultat de materialitzar representacions mentals de la realitat"** *(*).*

() Les paraules són representacions de la realitat que es vocalitzen i, posteriorment, s'han representat gràficament, però no deixen mai de ser simples conceptes mentals.*

Amb el pas del temps, i gràcies a la seva habilitat dialèctica, els humans han desenvolupat les seves facultats mentals i, en conseqüència, han experimentat una desconnexió progressiva amb el cos. El salt evolutiu o **principi de la desconnexió amb el cos i amb el tot** (tao) que van patir els humans, es va produir fa milers d'anys, just abans, d'allò que en diem prehistòria.

Abans de la prehistòria ----------> **l'humà comença a parlar** ----------> prehistòria

En aquest punt de la història universal, alguns humans deixen de ser animals i experimenten allò que els cristians anomenen «pecat original» (tot i que, en realitat, no hi ha cap pecat, sinó el pas evolutiu de comunicar-se sense paraules a comunicarse amb paraules).

El fet de comunicar-se verbalment no és cap pecat, però sí que és la causa original de la desconnexió amb el cos i amb el tot.

Què implica viure desconnectat?

La desconnexió amb el cos i el TAO, porta a generar un «jo il·lusori» i quan això passa, l'animal amb forma humana, comença a imaginar que és una «persona individual». Instantàniament, genera dos fenòmens descrits per Siddharta Gautama, els taoistes i d'altres filòsofs i místics de diferents tradicions:

- Atracció (creació, desig, anhel o fam)

- Rebuig (destrucció, aversió o odi)

Quan aquests dos fenòmens emergeixen en la consciència dels humans aquests comencen, inevitablement, a «mal funcionar» i a generar patiment.

Parlar no és pecat però, el desenvolupament mental associat a aquesta habilitat, té un efecte desestabilitzador que porta als humans cap a la destrucció del seu entorn natural i a perdre «l'estat d'atenció constant» en el que viuen la resta d'animals.

Es podria descriure «l'estat d'atenció constant» com receptivitat o amor. És «l'estat de gràcia», el nirvana o paradís en la terra. És viure més enllà de les paraules.

jud -2017 - Tots els drets reservats

N. registre Safecreative.org: 1606118123205
Data: 11 de juny de 2016
7:44 UTC
Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivatives 4.0

Made in Catalònia

2016-2018